

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 13C/4/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512214662
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Tvrdá
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2015:2512214662.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany samosudkyňou JUDr. Janou Tvrdou v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 36 613 843, proti odporkyňi: R. P., X.: XX.XX.XXXX, L. P., Š. Č.. XXX/XX, o zaplatenie 280,01 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd návrh zamieťa.

II. Súd odporkyňi náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom súdu doručeným dňa 28.11.2012 domáhal voči odporkyňi zaplatenia sumy 280,01 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 280,01 eura od 24.05.2012 do zaplatenia ako aj náhrady trov konania. Uviedol, že v konaní uplatnený nárok predstavuje pohľadávku voči odporkyňi vyplývajúcu zo zmluvy č. 0016406291 uzavretej dňa 27.12.2006 medzi odporkyňou ako dlžníkom a spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155 ako veriteľom, ktorú navrhovateľ nadobudol od pôvodného veriteľa na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10.03.2011.

Odporkyňa sa k návrhu nevyjadrila. Návrh, prílohy i poučenie o procesných právach účastníka konania jej boli doručené dňa 24.01.2013 a 18.03.2014.

Súd vo veci za použitia § 115a ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) nenariadil pojednávanie, nakoľko ide o tzv. drobný spor v súlade s § 200ea ods. 1 O.s.p.

Vzhľadom k hodnote sporu súd v zmysle vyššie citovaných ustanovení rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania na základe listinných dôkazov, pričom vykonal dokazovanie návrhom na začatie konania, žiadosťou/zmluvou o vydanie platobnej karty, všeobecnými obchodnými podmienkami VÚB, a.s. pre depozitné produkty, výpisom z účtovných kníh peňažného ústavu VÚB, a.s. pre pohľadávku voči odporkyňi, zmluvou o postúpení pohľadávok a výňatkom z jej prílohy, pokusom o zmier, dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 17.08.2011, ako aj obsahom celého spisového materiálu a zistil nasledovný skutkový stav veci:

Právny predchodca navrhovateľa Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155 (ďalej len „pôvodný veriteľ“) uzavrel s odporkyňou dňa 27.12.2006 zmluvu o

poskytnutí úveru číslo 0016406291, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú všeobecné obchodné podmienky, s obsahom ktorých vyjadril odporca svojím podpisom súhlas. Na základe tejto zmluvy v spojení so žiadosťou odporcu zo dňa 19.12.2006 pôvodný veriteľ poskytol odporkyni úverový rámec 18.000,-Sk. Podmienky, za ktorých bol úver poskytnutý, upravovala zmluva i všeobecné obchodné podmienky VÚB, a.s., pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných VÚB, a.s.

Zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10.03.2011 uzavretej medzi pôvodným veriteľom ako postupcom a navrhovateľom ako postupníkom, a výňatku z jej prílohy má súd preukázané, že pohľadávka uplatnená voči odporkyni v tomto konaní bola postúpená z pôvodného veriteľa na navrhovateľa, ktorý je na základe uvedeného aktívne vecne legitimovaný v tomto konaní.

Navrhovateľ uplatnený nárok opieral o tvrdenie, že odporkyňa neplatila splátky úveru riadne a včas, preto postupca vypovedal zmluvu o úvere a navrhovateľ vyzval odporkyňu na úhradu dlžnej sumy.

Z výpisu z účtovných kníh pôvodného veriteľa, generovaného jeho bankovým systémom, vyplýva, že pohľadávka ku dňu jej postúpenia predstavovala sumu 480,01 eura, ktorá pozostávala z istiny 453,66 eura, riadneho úroku 7,49 eura, úroku z omeškania 1,37 eura a ostatného príslušenstva a poplatkov 17,49 eura. Odporkyňa ku dňu podania návrhu na začatie konania zaplatila ešte sumu 200 eur.

Z pokusu o zmier, datovaného ku dňu 09.11.2012, súd zistil, že navrhovateľ vyzval odporkyňu na splatenie pohľadávky vo výške 338,40 eura a jej príslušenstva v lehote do 16.11.2012.

Podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 2 písm. a) a b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej úverovej zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme, b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy, typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia

práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 100 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110).

Podľa § 111 Občianskeho zákonníka, zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premlčacej doby.

Podľa § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, pripadne koniec lehoty na jeho posledný deň.

Podľa § 558 OZ, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom v čase uznania dlhu), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2,4 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom v čase uznania dlhu), ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka (v znení účinnom v čase uznania dlhu), spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

Podľa § 53 ods. 3 písm. a) Občianskeho zákonníka (v znení účinnom v čase uznania dlhu), za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ splniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy.

Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom v čase uznania dlhu), neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa ako veriteľom a odporkyňou ako dlžníkom bola platne uzavretá zmluva o poskytnutí úveru, tzv. absolútny obchod upravené v Obchodnom zákonníku, avšak súčasne je na ňu potrebné nahliadať ako na zmluvu spotrebiteľskú v zmysle citovaných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže právny predchodca navrhovateľa pri jej uzatváraní konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti (ktorá skutočnosť vyplýva z jeho výpisu z obchodného registra), zatiaľ čo odporkyňa ako fyzická osoba, ktorá vstupovala do zmluvného vzťahu s právnym predchodcom navrhovateľa, nie. Z formy a povahy zmluvy je navyše zrejmé, že záväzkový vzťah bol založený typovou (štandardizovanou, individuálne nedojednanou) zmluvou v zmysle § 23a zák. č. 634/1992 Zb. v znení účinnom ku dňu vzniku

záväzkového vzťahu. Na základe uvedeného preto súd posudzoval nárok uplatnený v tomto konaní za použitia právnych noriem prijatých za účelom ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v záväzkovom vzťahu s dodávateľom.

Zákonom č. 102/2014 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku a pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinným od 01.05.2014, bol novelizovaný zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, tak, že bol okrem iného doplnený o zhora citované ustanovenie § 5b. Týmto boli zavedené nové zásadné zmeny v legislatíve týkajúce sa okrem iného aj premlčania nárokov zo spotrebiteľských vzťahov, kedy súd ex offo prihliada na prípadné premlčanie uplatneného práva predávajúceho voči spotrebiteľovi (na rozdiel od doterajšej právnej úpravy, kedy súd na premlčanie mohol prihliadnuť iba vtedy, ak bola zo strany povinného vznesená námietka premlčania). Z tohto dôvodu, sa preto súd prednostne zaoberal v prejednávanej veci otázkou premlčania. Ako je zdôvodnené vyššie, v tomto prípade išlo totiž o vzťah spotrebiteľský, v ktorom odporkyňa v pozícii spotrebiteľa požíva osobitnú ochranu, a preto súd prihliadal aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva navrhovateľa voči odporkyni, resp. na oslabenie jeho nároku vrátane jeho premlčania, ktoré bráni priznať mu voči spotrebiteľovi žalované plnenie.

Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občiansko-právnych vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky), a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranú dobu nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práva a im zodpovedajúcim povinnostiam. Premlčanie má za následok zánik súdnej vymáhateľnosti nároku, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno navrhovateľovi priznať v súdnom konaní a ako také vymôcť, hoci právo existuje v naturálnej forme a možno ho dobrovoľne splniť (premlčanie nie je spojené so zánikom nároku).

Ako už bolo uvedené vyššie, prejednávaná vec má spotrebiteľský charakter, a preto súd poukazujúc na citované ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v súlade s európskymi normami, ktoré kladú štátom explicitnú povinnosť zabezpečiť, aby sa opatrenia na ochranu práv spotrebiteľa neobchádzali, aplikoval na zistený skutkový stav ustanovenia o premlčaní tak, ako sú tieto upravené v Občianskom zákonníku, a to aj napriek tomu, že úverová zmluva ako zmluvný typ je absolútnym obchodným vzťahom v zmysle § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka, ktorý právny kódex obsahuje takisto komplexnú úpravu inštitútu premlčania, vzťahujúcu sa na obchodné záväzkové vzťahy. Vychádzal pritom z právneho názoru zaužívaného v súdnej praxi (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 19.11.2013, sp.zn. 6Co 2/2013, uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 19.06.2013, sp. zn. I. ÚS 402/2013), podľa ktorého vo všeobecnosti niet rozumného dôvodu na to, aby v typickej občianskoprávnej veci na subjekt občianskoprávneho vzťahu (zvlášť ak ide o spotrebiteľa) dopadala právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, či obchodníkmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre spotrebiteľov výhodnejšia. Súd na podporu zastávaného názoru poukazuje i na výsledky činnosti zákonodarcu, ktorý za účelom odstránenia akýchkoľvek pochybností v naznačenom smere prijatím vyššie spomínaného zákona č. 102/2014 Z.z. novelizoval tiež Občiansky zákonník tak, že v § 52 ods. 2 explicitne ustanovil pravidlo (účinné dňom 01.04.2015), podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka je premlčacia lehota trojročná s počiatkom plynutia odo dňa, keď sa právo mohlo po prvý raz vykonať. Z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok (čl. 12 súdneho spisu) vyplýva, že prvú neuhradenú splátku pôvodný veriteľ evidoval k 25.05.2008, posledná úhrada bola odporkyňou vykonaná dňa 21.11.2008. Vychádzajúc z uvedeného (keďže navrhovateľom predložené listinné dôkazy, medzi ktorými sa nenachádzala písomná výpoveď zmluvy, ani prípadne oznámenie o zrušení účtu, neumožňovali urobiť iný záver), súd vzal deň poslednej úhrady za rozhodný, pokiaľ ide o právo navrhovateľa, resp. jeho právneho predchodcu, po prvý raz si uplatniť pohľadávku voči odporkyni v konaní pred súdom. Návrh na začatie konania bol súdu doručený dňa 28.11.2012, pričom premlčacia doba uplynula dňom 26.05.2011. Z uvedeného je zrejme, že navrhovateľ uplatnil právo na

súde po uplynutí premlčacej doby, na ktorú skutočnosť súd z úradnej moci v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. prihliadal, a z tohto dôvodu návrh v celom rozsahu zamietol.

Uznanie dlhu bolo spísané dňa 17.08.2011 medzi navrhovateľom, t.j. osobou, na ktorú dodávateľ pohľadávku postúpil a odporkyňou, po uplynutí premlčacej doby.

Uznanie dlhu upravené v § 558 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu a výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Z toho vyplýva, že uznanie dlhu, riadiace sa Občianskym zákonníkom, musí byť urobené písomne a dlžník v tomto písomnom uznaní dlhu musí uviesť, že zaplatí dlh, ktorý v tomto uznaní musí byť špecifikovaný čo do dôvodu a výšky (teda musí byť uvedený dôvod, pre ktorý dlh vznikol a konkrétna výška dlhu). Zo zákona existuje právna domnienka, ktorá predpokladá, že ak dlžník uzná svoj dlh, tento dlh v čase uznania trval. V prípade, že dlžník uzná už premlčaný dlh, platí, že účinky uznania dlhu vyplývajúce z Občianskeho zákonníka nastanú, len ak dlžník v čase uznania dlhu vedel o tom, že dlh je premlčaný.

Vzhľadom na formuláciu obsiahnutú v uznaní záväzku zo dňa 17.08.2011, ktorá spĺňa náležitosti podľa Občianskeho zákonníka, súd aplikoval na uznanie záväzku ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré pokladá navyše s prihliadnutím na vyššie uvedené pre spotrebiteľa za priaznivejšie.

V prejednávanej veci pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu nasvedčuje tomu, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúcej čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Z tohto dohoda o uzavretí splátkového kalendára o uznaní záväzku ako nekalá obchodná praktika je zakázaná, preto je uznanie záväzku podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 07.06.2012 sp. zn. 11Co 37/2012, zo dňa 03.07.2013 sp. zn. 3 Co 54/2013).

Súd nemôže poskytnúť ochranu uplatnenému právu navrhovateľa, ktoré je výsledkom použitia nekalej obchodnej praktiky, pretože výkon práv nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Krajský súd v Trenčíne vo svojom rozsudku zo dňa 26. marca 2014 sp.zn.: 5 Co 296/2013 taktiež konštatoval v skutkovo a právne obdobnom prípade, vychádzajúc zo skutkových okolností, za akých navrhovateľ dával podpisovať odporcovi dohodu o uzavretí splátkového kalendára, ako i na skutočnosť, že navrhovateľ mal vopred pripravené znenie vyhlásenie o uznaní záväzku, že konanie dodávateľa je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pretože navrhovateľ využitím mylných informácií dosiahol uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby, i keď žalovaný zrejme nemal vôbec vedomosť a ani vôľu takéto vyhlásenie urobiť. Podľa jeho názoru je evidentné, že úmyslom navrhovateľa bolo zabezpečiť si pre seba právne isté postavenie na úkor nevedomosti odporcu ako spotrebiteľa. Takéto konanie považoval taktiež za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 8 ods. 4 č. 250/2007 Z. z., pričom takéto konanie považoval aj za rozporné s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a predmetný úkon je teda neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Takáto praktika podstatne zasahuje do práv spotrebiteľa, pričom navrhovateľ postupoval v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti.

Súd konštatuje, že uznanie záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatné, a preto s prihliadnutím na premlčanie nároku navrhovateľa, návrh zamietol.

V závere súd uvádza, že v danej veci z hľadiska princípu právnej istoty rešpektoval ustálenú súdnu prax presadzujúcu princíp absolútnej ochrany spotrebiteľa (tzv. „privilegovaného spotrebiteľa“).

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Súd návrh v celom rozsahu zamietol, a preto v spore úspešným účastníkom bola odporkyňa. Keďže odporkyňa si náhradu trov konania neuplatnila, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku a náhradu trov konania jej nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Trnave, trojmo.

Základnými náležitosťami odvolania sú: všeobecné náležitosti (z podania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy), proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205 a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.